

[Elisabeth Bruun Olesen]

pede har brug for en permanent indsats. Den handicappede kan jo ikke få en permanent indsats, hvis man bruger loven om beskæftigelsesmuligheder for unge; så vil den handicappede blive begrænset af den tid, man kan arbejde i henhold til den lov. Det vil sige, at den handicappede vil skulle igennem flere forskellige ansættende myndigheder i henhold til den lov, plus at der er en anden begrænsning i loven, nemlig alderen, og man kunne da godt forestille sig, at det i mange tilfælde – jeg siger bestemt ikke i alle, men i mange tilfælde – ville være godt, at det var et mere modent menneske, som hjalp den handicappede.

Disse to meget alvorlige begrænsninger sætter denne lov, og jeg mener, at den manglende stabilitet, som den handicappede vil lide under, på grund af at man ikke kan have en permanent hjælp, gør, at det er fuldkommen utilstrækkeligt. Det er jo heller ikke lovsikret, at man kan få den hjælp. Man har mulighed for at oprette beskæftigelsesprojekter, og det gør, at man må gå videre, så jeg er ikke specielt glad for, at arbejdsministeren syntes, at det var tilstrækkeligt i første omgang. Faktisk har spørgsmålet om personlig assistance til personer med handicap været debatteret utrolig længe, uden at der er blevet gjort noget som helst ved det. Det er blevet debatteret i mere end 20 år, men realiseringen har bevæget sig i samme tempo som en snegl, ja, om muligt endnu langsommere, hvis man kan sige det, og jeg mener, at det, man gør nu, i alle tilfælde ikke er et specielt stort spring fremad.

Behovet er meget påtrængende, som det er blevet sagt. Hr. Estrup sagde, at det måske var en lidt melodramatisk stemning, vi havde fået frem i bemærkningerne til forslaget. Ja, som vi har skrevet det, opfatter de handicappede det, kan jeg blot sige. Det er taget fra en bog, der handler om de handicappede og om, hvordan de handicappede føler at deres situation er, når de står på arbejdsmarkedet efter en endt uddannelse.

Vi mener altså, at flotte og velmenende ord ikke er nok, ej heller loven om beskæftigelsesmuligheder for unge; der skal noget mere til.

Vi har ikke helt fulgt udvalgets tanker slavisk. Vi mener faktisk ikke, at der skal fastsættes et maksimalt beløb til personlig assistance. Der skal simpelt hen efter vores me-

ning ydes den assistance, der er brug for; ellers bliver den daværende socialministers ord fra novemberredegørelsen jo også fuldkommen indholdstomme. Uden en ret til den assistance, jeg snakker om, kan personer med handicap ikke sikres en ligestilling inden for alle områder af samfundet.

Vi mener også, at det er den enkelte handicappede, der selv skal forvalte ydelsen.

Men som sagt, selvfølgelig er det noget, at man vil starte med disse beskæftigelsesprojekter, men jeg mener, det er helt utilstrækkeligt.

Så er der det andet forslag, B 109.

Fru Joanna Rønn sagde det egentlig meget godt: de handicappedes forhold til arbejdsmarkedet er utrolig svært. Det er klart, at især i en situation med arbejdsløshed som nu er det næsten umuligt for en handicappet at komme ud på arbejdsmarkedet, og jeg gad da godt høre, hvordan venstres ordfører ville pålægge det private arbejdsmarked at ansætte handicappede. Gerne for min skyld, hvis man kan gøre det, men det handler denne lov ikke om, den handler om den lov, der eksisterer, nemlig om, at det offentlige skal ansætte handicappede, og at de handicappede har fortrinsret til stillingerne. Derfor er et job i det offentlige, sådan som situationen er i dag, den eneste udvej for mange handicappede. Men hvis venstre vil komme med et forslag, der pålægger det private arbejdsmarked det samme, er VS meget, meget villig til at diskutere det.

Den fortrinsadgang, der er, har haft meget ringe effekt, som arbejdsministeren også har været inde på, og det er også rigtigt, at der er kommet et nyt cirkulære om fortrinsadgang, som har strammet det gevaldigt op, det har vi også skrevet i vores bemærkninger. Vi synes, det er godt, at bekendtgørelsen har en bestemmelse om, at den handicappede ansøger har ret til en personlig samtale med den ansættende myndighed, medmindre den handicappede efter pågældende myndigheds vurdering er åbenbart ringere kvalificeret end den bedst kvalificerede af de øvrige ansøgere, men man kommer altså ud i det problem, at arbejdsformidlingen alt for ofte ikke aner, hvilke stillinger der er, og det vil sige, at hele grundlaget for arbejdet med at få de handicappede ud på det offentlige arbejdsmarked falder bort.